

Kaart van Achelonia

o. Geef de schuld aan de mensheid

Een slagveld gevuld met rook, geschreeuw reikte tot voorbij de horizon. Bommen ontploften rakelings rondom hem. Het lawaai was oorverdovend.

De zon ging bijna onder, een veld gevuld met een oranje gloed. Zwarte schimmige ogen werden opgelicht. Hij voelde de adrenaline door zijn lichaam stromen, zijn hart ging tekeer. Het zou elk moment kunnen ontploffen.

Hij moest zijn vader vinden. De situatie op het slagveld was te onveilig geworden, hij moest hem hier weg krijgen. Maar waar bevond hij zich in deze chaos?

In de verte zag hij de menselijke soldaten van Lynvad. Ze marcheerden in formatie richting hun front, klaar om nog meer te moorden. Om nog meer van zijn volk te vermoorden. Een walgend gevoel welde op als hij nog maar dacht aan de mensheid. Ze zaaiden overal waar ze kwamen dood en verderf.

Nu hadden ze de overhand gekregen in deze oorlog. Nochtans had Fovos, zijn koninkrijk, een enorm leger bij elkaar geschraapt. Alsnog was het niet genoeg. De mensheid was overweldigend. Ze zouden zich altijd het superieure ras voelen over het zijne, de schaduwen. Ironisch, de schaduwen zouden voor altijd in de schaduw van de mensheid blijven. Maar voor altijd stond niet in zijn woordenboek, deze slag zou Fovos niet winnen. Hij zou ervoor zorgen dat ze ooit boven de mensheid zouden staan. Maar voor nu moest hij zijn vader, zijn koning, in veiligheid brengen.

In de verte zag hij een aantal schaduwen die nog altijd aan het vechten waren voor hun land, voor Fovos. Deze soldaten gebruik-

ten al hun macht en kracht om de mensen neer te schieten. De meeste pijlen waren mis. De mensen kapten ze neer zonder ze nog maar de kans te geven om henzelf te verdedigen van deze monsters. Het was allemaal nutteloos tegen een soort zo barbaars als de mens.

Over de bergen zag hij een enorm mensenleger aanstormen. De soldaten van Fovos probeerden te vechten met alles wat ze hadden, maar werden genadeloos afgeslacht door de mensen. Hun lichamen vielen levenloos op de grond, roerloos bleven ze daar liggen. De soldaten van Lynvad moesten lachen om de dode schaduwen. Hoe durfden ze, lachen om eervolle krijgers, gestorven om hun thuisland te beschermen. Om *zijn* land te beschermen. Maar er was geen tijd voor woede of wraak, dat kwam later. Alles kwam wel op zijn tijd.

Hij had een andere belangrijke missie waar de toekomst van Fovos van afhing. Hij rende zo snel als hij kon langs de dode lichamen van schaduwen. Er lagen zwaarden, schilden en grote hoeveelheden bloed op de grond. Hij zag een soldaat van Fovos in de verte staan en holde naar hem toe. Zijn ijzeren harnas klingelde terwijl hij aan het rennen was, zijn pikzwarte lange lokken wapperden in de wind.

Hij stopte hijgend bij de soldaat die aan zijn gezicht af te lezen, er doodsbang uitzag. De soldaat keek naar hem, hij schrok, ging rechter staan en hield zijn hand naast zijn voorhoofd. Een begroeting. "Commandant Hybris Fovonius," zei hij kordaat met een serieuze toon in een poging zijn angst de baas te zijn.

Maar het was duidelijk dat deze soldaat gruwelijke dingen had gezien. Zijn blik was paniekerig. Hij stond te trillen op zijn benen. Zwart bloed stroomde over de zijkant van zijn gezicht.

"Waar is de koning?" vroeg Hybris aan de soldaat.

"Zijne majesteit bevindt zich in de zuidelijke flank," zei hij met een licht bibberende stem.

Hij knikte naar de soldaat en ging er weer snel vandoor. Hij moest hem hier weg zien te krijgen. Zijn vader was te belangrijk voor de toekomst van zijn land. Hij begreep wat nodig en goed was voor Fovos.